

Čís. 14747.

Po skončení služebního poměru může se zaměstnanec platně vzdátí odměny za práci přes čas.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1935, Rv I 2187/35.)

Podle přednesu žalobcova pracovalo se v podniku žalovaného týdně 60 až 70 hodin, odměnu dostal však jen za 10—12 hodin práce přes čas. Domáhá se proto za zbývajících 10—12 hodin práce přes čas týdně po dobu, kdy byl v podniku zaměstnán, zaplacení odměny v zažalované výši. Nižší soudy neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalobce byl u žalovaného zaměstnán do 2. září 1933 a podepsal prohlášení ze dne 14. září 1933, v němž potvrzuje, že jeho (žalobcovy) nároky proti žalovanému byly vypořádány a že tedy nemá žádných nároků proti němu. Žalobce vzdal se tedy po skončení služebního poměru nároku na odměnu za práci přes čas (§ 1444 obč. zák.) a takové vzdání se je platné a pro zaměstnance závazné (sb. n. s. 6983), ježto po skončení služebního poměru nelze již předpokládati, že by zaměstnavatel jako hospodářsky silnější mohl svého postavení k zaměstnanci zneužítí a věc zaříditi tak, aby se zaměstnanec podrobil neplacení za práci přes čas z obavy, že jinak bude propuštěn.

Čís. 14748.

Rozvrh odbytného, na něž vedena jest exekuce zabavením a příkázáním k vybrání, řídí se pravidly exekučního řádu, třeba jej soudce provedl v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1935, R II 313/35.)

Vymáhajícími věřiteli bylo zabaveno odbytné, jež měl povinný dostati od Státního pozemkového úřadu. Úřad ten složil proto zabavené odbytné podle § 1425 obč. zák. a § 307 ex. ř. k soudu, který při rozvrhu odbytného na žádost dlužníka vydal dlužníku se zřetelem na předpis § 2 odst. 1 zák. čís. 314/20 sb. z. a n. dvě třetiny a zbytek rozdělil mezi vymáhající věřitele. K stížnosti těchto zrušil rekursní soud usnesení prvního soudu, pokud jím byly vydány dvě třetiny odbytného dlužníku a uložil prvnímu soudu, by tuto uvolněnou částku znovu rozvrhl. **Důvody:** Jest sice pravda, že § 2 zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 2. července 1924 čís. 177 sb. z. a n. se vztahuje i na odbytné, avšak nemá prvý soud pravdu, pokud dovozuje v napadeném rozvrhovém usnesení, že ustanovení §§ 1 až 3 uvedeného zákona jsou velíci předpisy, takže by k nim exekuční soud musel vždy

z moci úřední přihlížeti. Ovšem měl soud povoluje exekuci na odbytné řídit se předpisy uvedeného zákona, avšak neučinil-li tak mylně vykládaje zákon, měl dlužník rekusem odporovati povolení exekuce. Mimo to mohl dlužník i po pravomoci usnesení podle § 5 uved. zákona navrhnouti, aby exekuce byla zrušena, pokud odporuje předpisům tohoto zákona. Dlužník neučinil ani jedno ani druhé. Následkem nečinnosti dlužníka zůstává exekuce v platnosti tak, jak byla prvním soudem povolena, tedy bez všelikého obmezení. Pochybil proto první soud tím, že při rozvrhu odbytného složeného k soudu přikázal z něho dlužníku částku, odpovídající obmezením stanoveným zák. čís. 314/20, správně měl celé odbytné rozvrhnouti podle zásad stanovených v §§ 307, 285, 287 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d uložil rekursnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y :

Rekursní soud vycházel z názoru, že první soud neměl přihlížeti k námitkám uplatňovaným dlužníkem u rozvrhového roku, protože prý dlužník exekucím vedeným proti němu několika vymáhajícími věřiteli ani rekusem neodporoval, ani podle § 5 zákona čís. 314/20 sb. z. a n. jejich zrušení, pokud odporují předpisům tohoto zákona, nenavrhoval. Tento názor je však nesprávný a odporuje spisům, neboť dlužník při rozvrhovém roku dne 17. ledna 1935 uplatnil nárok na odbytné z toho důvodu, že je nezabavitelné. Tím se dožadoval vyloučení odbytného z rozvrhového řízení pro nezabavitelnost a nezáleží na tom, že se tak stalo v nesporném řízení, které první soud místo v příslušných exekučních věcech provedl odděleně přes to, že odbytné bylo k soudu složeno zřejmě podle § 307 ex. ř. a mělo býti proto postupováno obdobně podle §§ 283—287 ex. ř. Nebylo proto ani třeba, aby dlužník činil v příslušných exekucích návrh na jejich částečné zrušení, on to však dodatečně dne 17. května 1935 učinil a též úspěchu dosáhl.

Čís. 14749.

K § 46 zákona ze dne 28. prosince 1887 čís. 1 ř. z. na rok 1888.

Soud jest vázán rozhodnutím úrazové pojišťovny dělnické, že jde o podnikový úraz.

Rozhodnutí její o tom jest spatřovati i ve vyměření úrazového důchodu pojištěnci.

Přiznání nároku na odškodné úrazovou pojišťovnou brání tomu, by byla na rozhodčí soud vznesena žaloba c o d ō d ů v o d u.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1935, Rv II 665/35.)

Žalobkyně byla zaměstnána u žalované jako pokojská; dne 9. srpna 1933 vykonávajíc příkaz žalovaného Adolfa O-a, jenž byl rovněž ve službách žalované, přivodila si těžké poranění. Tvrdíc, že žalovaná používala Adolfa O-a k vedení podniku, ač byl nezdatnou osobou, domáhá se na žalované náhrady škody. N i ž š í s o u d y nevyhověly žalobě,